

הים ביני ובינך / ולא אטה לחלותך
ולא ארוץ בלב חרד / ואשב על קבורתך?
אמת, אם אעשה כזאת / אהי בוגד באחותך!
אחה, אחי, אני יושב / עלי קברך לעמתך
לך מכאוב בתוך לבי / כמכאובי במיתתך.
ואם אתן לך שלום – / ולא אשמע תשובתך,
ולא תצא לפגשני / ביום בואי לאדמתך,
ולא תשחק בקרבתי / ולא אשחק בקרבתך,
ולא תראה תמונתי / ולא אראה תמונתך,
למען כי שאול ביתך / ובקבר מעונתך –
בכור אבי ובר אמי, / שלומים לך באחריתך,
ורוח אל תהי נחה / עלי רוחך ונשמתך!
אני הולך לארצי, כי / בארץ סגרו אותך.
ואננס עת ואיקץ עת - / ואת לעד בנומתך,
ועד בוא יום חליפתני / בלבי אש פרידתך

הים ביני ובינך / שמואל הנגיד - תבנית

ערכה: איריס פלאום

השיר "הים ביני ובינך" מאת שמואל הנגיד הוא שיר חול מסוג קינה.

המשורר כתב קינה זו, שיר אבל, בעקבות מות אחיו הבכור.

בית 1 – תפארת הפתיחה ("בינך" - "לחלותך") המשורר משתמש **במטאפורה** "הים ביני ובינך" – מרחק פיזי ונפשי

כשהוא רוצה לומר (ממשיך בבתים ב'- ג') שהוא חושש שבגלל המרחק ביניהם הוא עלול לשכוח את אחיו.

בתיים 2-3 – המשורר ממשיך **בשאלות רטוריות** – הוא חושש לבגוד בקשר שהיה לו עם אחיו אם הוא ישכח אותו.

בתיים 4-5 – המשורר מצהיר שהוא יושב ליד קבר אחיו ולא מצליח להשלים עם המוות, הכאב שלו גדול.

בתיים 6-9 – חזרה על המילה "לא" – מבטאת את ההרגשה של המשורר הבודד הוא ללא אחיו, הוא כבר לא יראה

אותו יותר, הם כבר לא יצחקו יחדיו, כבר לא ידברו יותר.

בתיים 11-12 – המשורר נפרד מאחיו, בברכה לנשמת המת.

בתיים 13 – 14 – המשורר משתמש **בניגוד**. המשורר חוזר לביתו בניגוד לאחיו שקבור באדמה (צימוד ארצי-ארץ).

המשורר יודע שהוא יכול ללכת לישון ולקום ואילו אחיו ישן לנצח. המשורר משלים עם מות אחיו.

בית האחרון – המשורר מכריז על ידי שימוש **במטאפורה** "בלבי אש פרידתך" – עד יום מותו שלו (של המשורר),

כלומר כל חייו הוא יזכור את אחיו בלבו.